

Helena Gorecká: Vyzvánění v autobuse

Velmi ráda bych se s vámi podělila o zážitek s mým nerozlučným kamarádem, mluvícím mobilem. Jsem zrakově postižená, úplně nevidomá, a když jsem se jednou dověděla o tom, že existují mluvící mobily, ani chvíli jsem neváhala. To bude fajn, hodně mi to pomůže při běžném životě, nebudu se muset spoléhat na „koukavé“, budu se cítit zase lépe a najdu si tak spoustu nových přátel, říkala jsem si a podala si žádost na mluvící mobil. Netrpělivě jsem čekala, kdy mi ho přiznají. Jakmile přišla ta krásná chvíle, byla jsem nadšená. Těšila jsem se na tu dobu, kdy konečně budu moci psát svým přátelům o svých zážitcích, že se budu zase cítit samostatněji.

Jednou mi kamarád nastavil do mobilu jako vyzvánění kokrhání kohouta. Moc se mi tento zvuk líbil, a tak jsem si ho nastavila také jako budík, protože jsem byla zvyklá ze zahrádky, kdy mě vždy ráno budili právě kohouti.

Takové vyzvánění mi hodně pomáhalo také při vaření a někdy jsem si ho nastavila také jako minutník. Nastavovala jsem si jej často.

Když jsem tak jednou jela autobusem, seděla jsem se svým vodícím kamarádem a přemýšlela jsem nad cestou. Najednou mi začal zvonit mobil jako kohout, protože jsem ho zapoměla vypnout. Po chvíli se ozval řidič. Prosím, kdo tady má kohouta a nezaplátil? Ozvala jsem se, že to není živý kohout, ale že je to můj mluvící telefon, tak se cestující i řidič zasmáli. Potom chtěl řidič telefon vidět a cestující také. Byla to fajn legrace. Teď vím, že vždy si musím telefon vypnout, hlavně to buzení. Ale cestující byli potěšeni, že se taky dozvěděli něco o našem světě nevidomých.